

רעיון נוסף עלה, שאלמד חקלאות ע"י עבודה מעשית אצל איכרים גרמנים באחת ממושבותיהם בארץ. מבירות נסעו ההורים לתל אביב לשם טיפול בעניין והתייעצות עם חברי המורים (הפעם נסעה איתם רוחמה). מכל זה התקבלה בסופו של דבר תכנית צנואה. קיבל מגמנסיה הרצליה את תכנית הלימודים ולפי תכנית זו נלמד בבית. וזאת עשו. הלימודים בבית נשאו כМОבן אופי שונה מלימודים בכתה.

בנוסף לתוכנית הלימודים למדנו וקרנו הרבה. כל ספר שיצא או בעברית היה מגיע לביתנו. קרנו את הספרות של התקופה. "ספר הקבצנים" של מנדלי מוס', סיפוריו שלום עליכם, שהתרפסמו בהמשכים בעתונות. ספרי א. מאפו "אהבת ציון" ו"אשמת שומרון". סיפור פרץ. ספריה משלי הייתה לי מאז הבר-מצוה, כל הספרות של אז הייתה אצלי בספריה. לקרה שבת היה לנו תמיד עتون או שניים. העתונים היו יוצאים בורשה. היינו מקבלים אותם בדואר דרך בירוט ומרג' עיון. היו גם עתוני ילדים. בתחילת "עולם קטן", אחריו "החיים והטבע" עם הרבה סיפורים מעניינים. הכל הגיע אלינו הביתה.⁴⁶ למדנו בבית תלמוד. אבא, שהוא עצמו היה בוגר ישיבה, הקפיד על כך שנלמד לפחות שעור אחד בשבוע. הספר שמננו למדנו היה "קייזר התלמוד לתלמידים". בספר זה נכללו כל הדברים העיקריים והחשובים של התלמוד. ידע רב ביהדות רכשנו בשיחות בעל פה שABA היה עורך לנו. עד היום מלאה אוטי ידע בתלמוד ובמקורות.

הלימודים והשיחות כללו בראש ובראשונה אותנו שני הגדולים, ואיתנו הילדים הקטנים יותר, שהיו קוראים, מאזינים ורוכשים ידע יחד איתנו. אבא הכיר היטב את השפה הרוסית. אפילו התחיל בעבודת תרגום ספרים מרוסית לעברית, עבודה שלא סיימ. אבא היה אומר: ספר צריך לפתח ולקרוא. בmita לא קוראים. הוא כרך בעצמו, כמו יdio, את כל הספרים שלו. כשהוא כרך ספר, הספר היה כרוך כרואוי, לא דומה כלל למה שעשויים הימים. היה משתמש באותיות מוזהבות, מוטבעות מעשה אמן על כריכת הספר.